



Ada
ir
peliuko šmėkla

CHRIS
RIDDELL



Pirmas skyrius



da Got atsisėdo lovoje su baldakimu, laikomu aštuonių puošnių kolonų, ir įsispoksojo į aplink tvyrančią tamsą.

Štai ir vėl.

Tylus ir liūdnas atodūsis, o paskui – vos girdimas cyptelėjimas.

Ada čiupo žvakę, išlipo iš lovos, apsidairė po kambarį ir sušnibždėjo:

– Kas ten?

Ji buvo vienturtė Šiurpiųjų Pusgalvių dvaro šeimininko lordo Goto, žymaus poeto dviratininko, duktė. Ados motina buvo gražuolė lyno akrobatė, kurią lordas Gotas sutiko ir vedė Salonikuose per vieną savo kelionę. Deja, kai Ada dar tebebuvo kūdikis, Partenopė, audringą naktį besitreniruojančią ant Šiurpiųjų Pusgalvių dvaro stogo, nutrenkė žaibas.

Lordas Gotas vengė kalbėti apie tą siaubingą naktį. Nuo tada jis nekėlė kojos iš savo didžiulio dvaro, sėdėjo užsidaręs savo kabinete ir rašė neįsivaizduojamo ilgumo poemas. Likusį laiką apžergęs savo Pegasą bastydavosi po dvaro teritoriją ir iš arti muškieta šaudydavo į sodų puošmenas. Jis netruko pagarsėti kaip pamišęs, aršus ir pavojingas nykštukų priešas.



Po tragedijos lordas Gotas nusprendė, kad vaikai turėtų būti nematomi, bet girdimi. Todėl jis reikalavo, kad vaikščiodama Šiurpiųjų Pusgalvių dvaro koridoriais Ada visuomet avėtų didelius sunkius batus. Tada lordas Gotas išgirdavo ją artinantis ir spėdavo įsmukti į kabinetą, kur jam niekas netrukdydavo.

Taigi Ada retai matydavo savo tėvą ir, nors buvo labai supratinga mergaitė, kartais dėl to liūdėdavo. Sykį per savaitę, kai Ada ir lordas Gotas susitikdavo ilgojoje galerijoje išgerti arbatos, ji stebėdavo, kaip susidūrus jų žvilgsniams keičiasi tėčio išraiška.



Begalinis liūdesys jo veide reiškė, kad jis ir vėl prisiminė Ados mamą Partenopę, gražuolę lyno akrobatę, ir jos baisią žūtį. Juk žaliaakė Ada juodais garbanotais plaukais buvo tokia panaši į ją! (Mergaitė tai puikiai žinojo, nes paveldėjo medalioną su miniatiūriniu Partenopės nuotraukyte viduje.)

– Kas ten? – pakartojo Ada jau kiek garsiau.

– Čia tik aš, – iš tamsos pasigirdo tylus spigus balselis.

Ada įsispyrė į prie lovos paliktas juodas odines kurpaites – tas pačias, su kuriomis jos mama vaikščiodavo lynu. Nors Adai jos buvo kiek



didokos, tačiau labai patogios. Bet svarbiausia, kad jomis apsiavus vaikščioti tyliai buvo juokų darbas. Su jomis Ada galėdavo išsėlinti iš kambario ir slampinėti po Šiurpiuosius Pusgalvius. Tai buvo jos mėgstamiausias užsiėmimas – ypač naktį, kai visi miegodavo. Nors Ada dvare praleido visą gyvenimą, jis buvo toks didelis, kad čia vis dar rasdavo nematytų kambarių ar pavėsių, pasislėpusių apleistuose soduose, kurias reikėjo apžiūrėti.

Laikydama priešais save žvakę, Ada žengė ant apšiurusio turkiško kilimo. Per patį išblukusį jo vidurį bolavo mažytis, šviesus, tviskantis, kone permatomas siluetas.

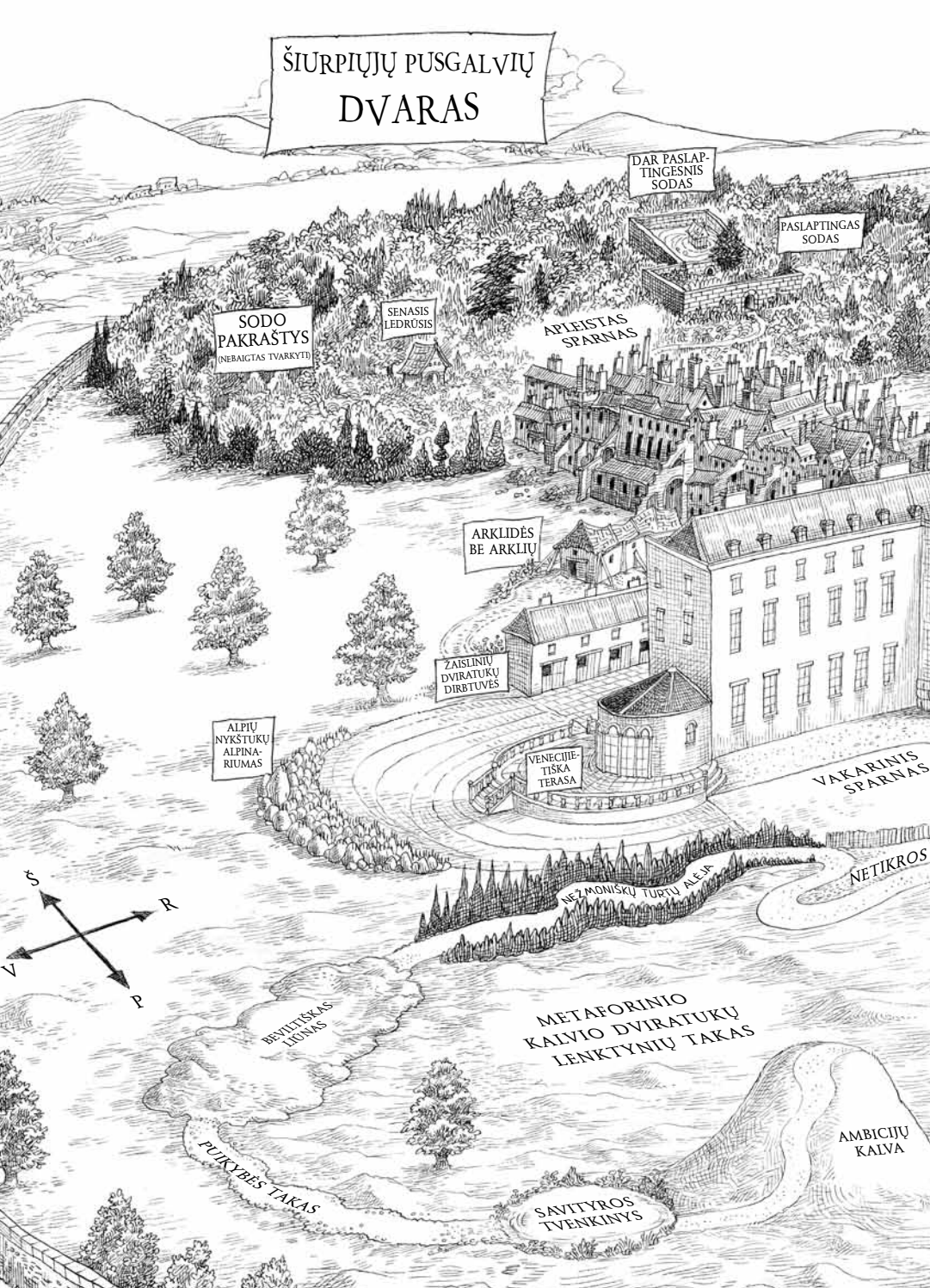
Ada iš nuostabos net akis išpūtė.

– Juk tu – peliukas! – sušuko.

Blankiai švytinti pelė dar kartelį atsiduso ir tyliai cyptelėjo.

– Aš buvau peliukas, – liūdnai papurtė galvą. – Bet dabar esu tik peliuko šmėkla.

ŠIURPIŲŲ PUSGALVIŲ DVARAS



DAR PASLAP-
TINGESNIS
SODAS

PASLAPTINGAS
SODAS

SODO
PAKRAŠTYS
(NEBAIGTAS TVARKYTI)

SENASIS
LEDRŪSIS

APLEISTAS
SPARNAS

ARKLIDĖS
BE ARKLIŲ

ŽAISLIŲ
DVIRATUKŲ
DIRBTUVĖS

ALPIŲ
NYKŠTUKŲ
ALPINA-
RIUMAS

VENECIJE-
TIŠKA
TERASA

VAKARINIS
SPARNAS

NETIKROS

NEŽMONISKŲ TURŲ ALEJA

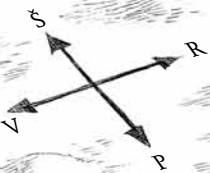
BEVILTISKAS
LIUNAS

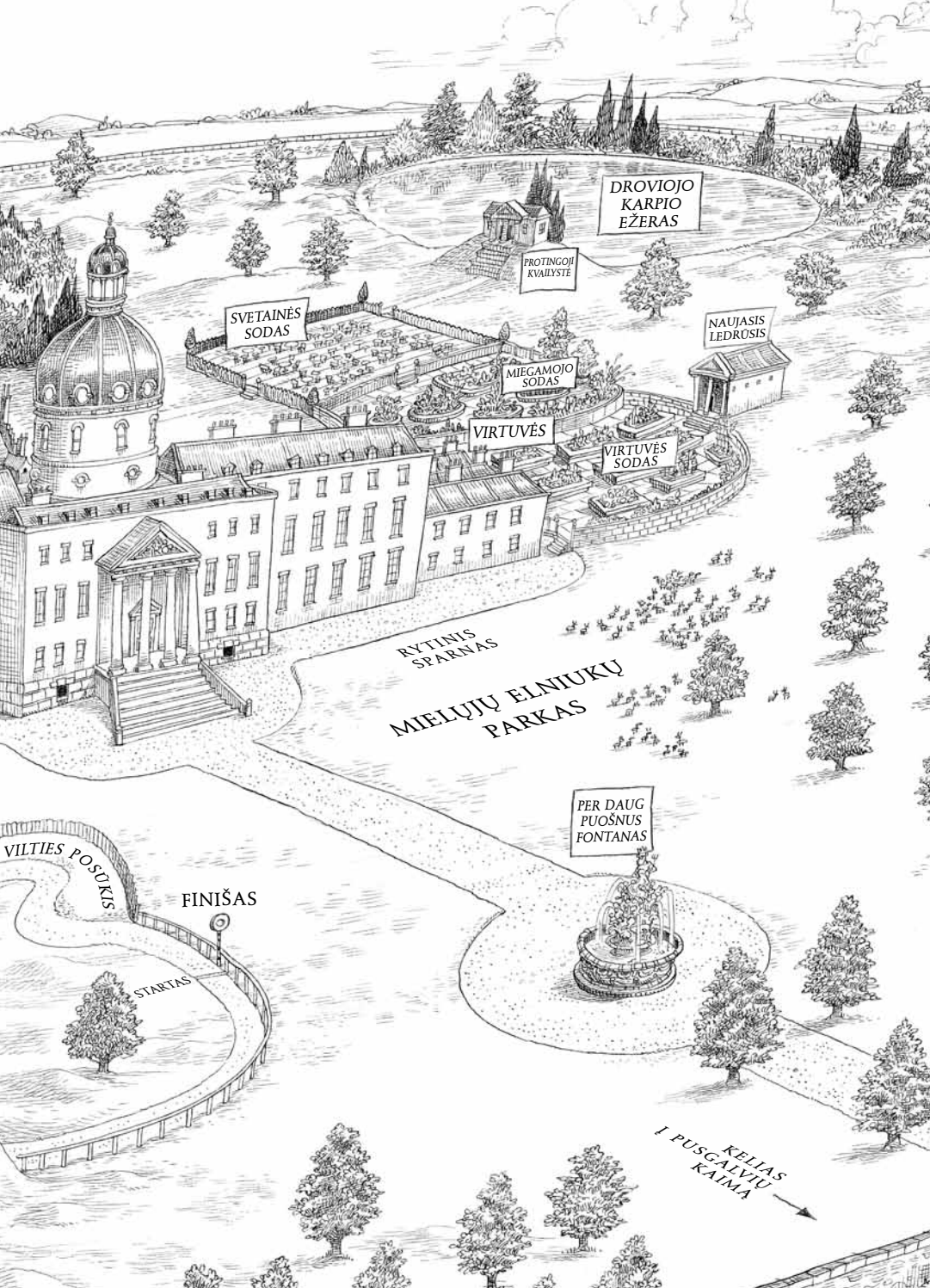
METAFORINIO
KALVIO DVIRATUKŲ
LENKTYNIŲ TAKAS

PUKYBĖS TAKAS

SAVITYROS
TVENKINYS

AMBICIJŲ
KALVA





DROVIJO
KARPIO
EŽERAS

PROTINGŲ
KVALYSTĖ

SVETAINĖS
SODAS

NAUJASIS
LEDRŪSIS

MIEGAMOJO
SODAS

VIRTUVĖS

VIRTUVĖS
SODAS

RYTINIS
SPARNAS

MIELŲJŲ ELNIUKŲ
PARKAS

PER DAUG
PUOŠNUS
FONTANAS

VILTIES
POSKIS

FINIŠAS

STARTAS

KELIAS
I PUSGALVIŲ
KAIMĄ

Kadangi Šiurpiųjų Pusgalvių dvaras buvo toks senas ir didelis, tai jame gyveno bent keletas vaiduoklių: išbalusi vienuolė, kuri kartais šmėstelėdavo ilgojoje galerijoje šviečiant mėnuliui, juodas vienuolis, kuris retkarčiais vaidendavosi trumpojoje galerijoje, ir rusvas vikaras, kuris pirmąjį kiekvieno mėnesio antradienį vis čiūžtelėdavo didžiųjų laiptų turėklais. Paprastai jie kažką vapėdavo ar tyliai dejuodavo, o šveplasis vikaras netgi mėgo giedoti, – bet nė vienas iš jų nė sykio nieko *nepasakė*, tik šitas peliukas.

– Ar tu jau seniai esi šmėkla? – Ada pastatė žvakę ir sukryžiuavusi kojas įsitaisė ant kilimo.

– Nemanau, – suabejojo vaiduoklis. – Prisimenu, kaip skuodžiau dulkėtais, painiais, niekada nematytais šito namo koridoriais... – Jo siluetas blankiai mirguliavo žvakės šviesoje. – Buvau sode aplankyti kirstukės, bet pasiklydau ir neradau kelio atgal. Tavo tėvo kabinete po

grindjuoste turiu mažą jaukų urvelį. Na, bent jau turėjau...

Peliukas vėl sunkiai atsiduso, patylėjo ir pakeitė temą.

– Tu juk lordo duktė, – pakėlė galvą jis ir įsižiūrėjo į Adą. – Mažoji Gotų mergaitė. Ta, kuri vis trepsi savo didžiuliais batais.

– Teisingai. Mano vardas Ada. O kuo tu vardu? – mandagiai paklausė mergaitė.

– Aš vardu Izmaelis, – prisistatė peliuko šmėkla. – Taigi, kol nukabinęs nosį slapsčiausi patamsiais, staiga užuodžiau nuostabų kvapą, sklindantį koridoriumi mano pusėn. Aš negalėjau atsisvirti! Leidausi vedamas savo nosies ir radau geltono sūrio gabaliuką su melsvomis dėmelėmis, kuris trenkė arklininko kojinėmis...

